

[Rytter.]

let blive overført paa Domsmændene straks fra Begyndelsen, og det vilde være meget uheldigt, hvis det skete.

Vi anser det endvidere for uheldigt, at man nu vil give nye Regler om, at de juridiske Dommere eller i alt Fald Formanden skal kunne komme til Stede under Nævningernes Behandling af Sagen, ligesom vi anser det for uheldigt, at Nævningerne skal have Indflydelse paa Strafadmaalingen. Vi mener, at det, som har været Formaalet med Nævningeinstitutionen rundt om i Verden, nemlig at Lægfolk skulde afgøre Skyldspørgsmaalet, men de juridiske Dommere skulde afgøre Strafspørgsmaalet, derved bliver ganske illusorisk. Befolkningen vil ikke kunne se, om Juristerne har øvet nogen Indflydelse paa Afgørelsen af Skyldspørgsmaalet, og det vil være meget uheldigt. Jeg behøver kun at henvise til det Land, hvorfra Nævningeinstitutionen stammer. Jeg tror, man derovre vilde korse sig, hvis man hørte om den Regel, der her foreslaas indført, hvorefter de juridiske Dommere skal deltage i Nævningebehandlingen og Nævningerne skal deltage i Strafadmaalingen. Det var ganske utænkeligt i England.

Foruden det, jeg nu har nævnt — det uheldige i de stadige Ændringer og den Sammenblanding, der finder Sted —, har vi ogsaa været bange for at gaa over til Domsmænd paa det nuværende Tidspunkt, fordi vi tror, det vil blive dyrt. Men naar Rigsdagen har taget Standpunkt, maa den selvfølgelig ogsaa tage Konsekvenserne i den Henseende.

Hvad Spørgsmaalet om Offentligheden angaar, da har de tre Partier og Ministeren været enige om, at der maatte ske en Begrænsning. Vi mener, at flere af de foreslaaede Begrænsninger i Offentligheden har man allerede delvis faaet gennemført i Praksis, og jeg er ikke i Tvivl om, at Praksis vilde udvikle sig mere og mere i den Retning. Kun paa eet Omraade kunde det ikke ske uden Lovhjemmel, nemlig med Hensyn til Domsforhandlingen; den skulde være offentlig under alle Omstændigheder. Vi mener, at de Begrænsninger i Offentligheden, der her indføres, ikke blot er gode, men at der oven i Købet var Grund til at indføre dem straks, idet vi anser det for uheldigt, at der vedtages en Lov, som saa ligger i $1\frac{1}{2}$ Aar, uden at Domstolene er i Stand til at anvende den. Befolkningen ved, at de og de Regler er blevet gennemført i Rigsdagen, men Domstolene kan ikke anvende dem, og det anser vi for uheldigt. Vi prøvede derfor paa i Udvalget, om vi

ikke kunde faa disse Regler om Begrænsninger i Offentligheden til at træde i Kraft straks, men uagtet man fra konservativ Side udtrykte Sympati derfor, lykkedes det ikke at faa de to andre Partier med.

Vi har ønsket en Begrænsning i Offentligheden ud over, hvad her er foreslaaet. Efter Forslaget er den sigtedes Samtykke en nødvendig Betingelse for, at man kan lukke Dørene i visse Tilfælde, hvor Offentlighed vil være saarende for Familien. Det anser vi for uheldigt. Vi mener, at Kravet om Samtykke kan forsvares, naar Dørene skal lukkes af Hensyn til sigtede selv — saa kommer for Resten Spørgsmaalet ikke frem, for saa følger det af sig selv, at han maa give Samtykke. Men vi mener, at sigtedes Samtykke ikke bør være en Betingelse for, at Dørene lukkes, naar dette skal ske af Hensyn til hans Familie. At sigtedes Samtykke kræves, vil let kunne give sig Udtryk paa den Maade, at han ønsker Betaling af Familien, eller hvad man nu ellers kan tænke sig, som Betingelse for at gaa med til at lukke Dørene, og dette maa vi anse for uheldigt. Vi har imidlertid ikke kunnet trænge igennem med et Ændringsforslag om, at den sigtedes Samtykke som Betingelse skulde bortfalde, lige saa lidt som vi har kunnet trænge igennem med Ønsket om, at de Regler, det her drejer sig om, skulde gælde straks. Men som jeg før sagde, er vi enige i de Bestemmelser, her foreslaas om Begrænsninger i Offentligheden, saa selv om vort Ændringsforslag, hvad der desværre er Udsigt til, bliver stemt ned, vil vi stemme for Forslaget om Begrænsninger i Offentligheden.

Hvad endelig Spørgsmaalet om Voteringen i Højesteret angaar, har Forholdet inden for Venstre og Det konservative Folkeparti her i Landstinget hidtil været det, at man var imod at gaa over til den saakaldte offentlige Votering, og det af to Grunde. For det første fordi man fra begge Sider ønskede, at Højesteret skulde fremtræde som en Enhed, saaledes at Befolkningen kun vidste, at det var Højesteret, der havde afsagt Dommen, men ikke, at der maaske var nogen Splittelse inden for Retten; den skulde staa med den Autoritet, som Enheden gav. Den anden Grund var den, at man mente, at der ved den offentlige Votering vilde kunne blive lagt en uberettiget Tvang paa Dommerne. Men begge disse Grunde taler ogsaa imod det foreliggende Forslag. Nu vil det jo blive indført ved Lov, at det udtrykkeligt skal oplyses i Dommen eller dens Præmisser, at saa og saa mange Dommere staaer over for